

Реч на свечаности доделе захвалница дародавцима

Поштовани господине Декане,
Поштовани наши дародавци,

Дозволите ми да у овој свечаној прилици, као председник Библиотечког одбора, кажем неколико речи. Желим да их изрекнем и у име свих запослених у овој библиотеци, као и у име осталих чланова Библиотечког одбора.

О књигама и библиотекама изговорене су многе мудре и лепе речи, вредне да их по могућству запамтимо или да их се макар с времена на време подсетимо. Ако се, примера ради, узме у руке *Енциклопедија цитата* (Београдска књига, Београд, 2006), у чијем је састављању учествовала и управница ове библиотеке, госпођа Светлана Мирчов, видеће се да су о томе, сажето и упечатљиво, имали шта да кажу и Цицерон, и Плиније Млађи, и Хорације, и Сенека, и Карлајл, и Емерсон, и Доситеј Обрадовић, и Божа Кнежевић, и Иво Андрић, и Мирослав Крлежа, и Борхес, и Монтењ, и Паскал, и Волтер, и Флобер, и Ниче, и Пастернак, и многи други. Чудновато је, међутим, да при том није речено ништа о оној врсти људи које називамо дародавцима књига. А они, тај нарочит племенити сој међу другим племенитим људима, свакако заслужују да се и о њима каже која реч.

Дародавац књиге некој библиотеци појављује се у тројакој улози, он је троструки пријатељ: пријатељ књиге, пријатељ те библиотеке и пријатељ будућег, њему непознатог читаоца који ће његову дар-књигу – можда већ сутра, а можда кроз сто година – моћи да посуди како би задовољио своју духовну потребу или своју знатижељу, како би нешто научио, стекао ново сазнање или се о нечему једноставно обавестио. Књиге се пишу и објављују да би биле читане. Оне су незаобилазно средство духовног саобраћаја, онога у којем се живот не може изгубити, већ само обогатити и одуховити, оплеменили и очовечити. Дародавци књига су важни, драгоцени, често и незаменљиви учесници тога саобраћаја, који га не усмеравају, али га увелико олакшавају. Они су и, не заборавимо, великодушни. Јер, у тај се саобраћај укључују с најбољим намерама, широка срца и широке руке, налазећи јединствено и неупоредиво задовољство у самом свом поступку, у самом гесту даровања књиге.

Библиотеке су, наравно, могуће и без својих дародаваца. Али су с њима, с тим несебичним и благородним људима, поклонодавцима самог људског духа, због природе њиховог дара неупоредиво и вишеструко богатије. То, разуме се, важи и за нашу библиотеку.

Као што је понос куће којој припада и чији је непроцењив саставни део, ова библиотека је исто тако поносна и на своје дародавце. Поносна и – захвална. Позвали смо вас, драги наши дародавци, да вам изразимо своју најдубљу захвалност за ваше широкогруде дарове овој библиотеци. Радујемо се што сте наш позив прихватили и нашли времена да данас будете овде и присуствујете свечаности намењеној искључиво вама. Захвалница коју ћемо вам уручити није, разуме се, никакво уздарје достојно вашег чина, али је, уверени смо да ћете је тако схватити, знамен и белег наше најискреније захвалности. Молим вас да тај знамен и тај белег примите из пријатељске руке, исте оне која је примила и ваш дар.

31. март 2008. године

Данило Н. Баста